

„Myslíte si, že trest odpovídá zločinu?“

„Plánujete podat odvolání?“

„Chcete něco vzkázat svým obětem nebo jejich rodinám?“

„Je pravda, že jste již dříve zabíjel?“

Po tomto slepém úderu se Dave zastavil a nehnul se z místa, ani když ho strážci tahali za ruce.

„Kde jsi to slyšel?“ zeptal se Dave a oči se mu zúžily do dvou zlostných čar.

Novinář, který tu otázku položil, zalapal po dechu a uvolnil si už tak zkrivenou kravatu.

„Je to tedy pravda?“ zeptala se žena vedle nervózního reportéra a strčila mikrofon Daveovým směrem.

Dave místo odpovědi nechal mluvit pomalu se zvedající koutky úst.

Poté začal dav pálit otázky ještě hlasitěji než předtím.

„Kdo byly vaše oběti?“

„Našli je?“

„Proč zabíjíte?“

„Máte výčitky svědomí?“

Dave nechal otázky a novináře, aby je sledovali celou cestu k vězeňskému autobusu, a dokonce ještě dlouho poté, co do něj nastoupil.

„To je poslední, Miku,“ houkl jeden z dozorců, jakmile Dave seděl. „Jedeme!“

Když odjížděli, Dave cítil, jak se jeho zlověstný úsměv zvětšuje, protože někteří novináři stále běželi za autobusem a křičeli další otázky, jako by čekali, že na ně Dave skutečně odpoví.

No, vždycky jsem chtěl být slavný, pomyslel si, když nechali novináře v prachu.

Cesta do věznice byla dlouhá, únavná a vyvolávala hněv, protože Dave byl nucen poslouchat nářky některých vězňů, kteří se snažili

přesvědčit dozorce, že jsou nevinní a byli zajati omylem. Jako by dozorcí měli moc je propustit.

Hlupáci, pomyslel si Dave. *Ubozí slaboši a zbabělci. Taky snadno manipulovatelní, tím jsem si jistý.*

A tehdy začal Dave sprádat plány na přežití ve vězení. Možná dokonce i na ovládnutí toho místa.

Než se ve svém sprádání dostal dost daleko, autobus se se skřípěním zastavil. Když Dave vstal a čekal, až na něj přijde řada, otočil se k němu vězeň s tetováním po celém obličejí a s úsměvem předvedl své četné chybějící zuby.

„Domov, sladký domov,“ uchechtl se a vystoupil z autobusu.

„To se ještě uvidí,“ odfrkl si Dave a následoval muže ven.

Jakmile byli všichni vězni spoutáni za zápěstí, strážci popadli řetěz a zatahali za něj, čímž je pobídli k chůzi. Nebyla to dlouhá procházka, než se dostali k prvním zamřížovaným dveřím. Strážný kráčející vpředu si odepnul klíče z opasku, otevřel dveře a zavedl vězně dovnitř, kde u zavřených dveří stáli další čtyři muži, čekající na jejich příchod.

„Půjdete dovnitř jeden po druhém na jednoduchou prohlídku dutin. Až strážný skončí s kontrolou, pokud nepašujete nějaký zakázaný materiál, dostanete své nejnutnější věci a počkáte ve vedlejší místnosti, až se objeví zbytek. Poté půjdete do svých nových luxusních ubikací, kde budete bydlet až do konce trestu. Je to jasné?“ řekl muž, který je vpustil dovnitř. Ozval se sbor různých způsobů souhlasu, než strážný odemkl prvnímu vězni a vedl ho ke dveřím.

Netrvalo dlouho a Dave byl na nohou. Vešel dovnitř a spatřil strážného s bílými nylonovými rukavicemi na ruku, který stál u stolu uprostřed místnosti, a další dva u dveří na vzdálenějším konci, oba obušky v ruce.

„Vězeň nula-dva-tři-devět-nula pomlčka X dvacet devět,“ četl strážný s rukavicemi z tabulky v ruce. „Svlékněte se a postavte se ke stěně nalevo ode mě.“